grafreden.nl

Geachte aanwezigen,

dank u wel dat u hier bent
om afscheid te nemen van mijn moeder,
Annemieke van den Berg
— voor velen van u: Miek.

Ze was 59,
geboren op 27 november 1964 in Groningen,
student pedagogiek in Amsterdam,
en, zoals het Noorden dat kan doen,
trok het haar uiteindelijk weer terug.
Daar werd ze leerkracht in het basisonderwijs,
later intern begeleider,
en altijd iemand die kinderen en collega’s een stap verder hielp.

Miek was principieel en betrokken,
geduldig en nuchter
— en toch had ze die warme knipoog
waarmee ze spanning uit de lucht haalde.
Haar werk was geen baan alleen;
het was haar overtuiging:
kansengelijkheid was geen leus,
het was dagelijkse praktijk.
Ze las met vuur voor,
ze coachte jonge collega’s,
en ze hield vast
aan rechtvaardigheid, betrouwbaarheid,
en verantwoordelijkheid nemen
— eerst voor jezelf, dan voor elkaar.

Privé was ze gescheiden,
moeder van twee zonen, Ruben en Maarten,
en trotse oma van een kleindochter
over wie ze sprak met een glimlach
die zelfs door de telefoon zichtbaar leek.

Onze band, die van mij als jongste zoon met haar,
werd sterker toen ik zelf vader werd.
Ik begreep ineens
waarom haar stilte soms meer zei dan duizend woorden;
hoe haar hand op je schouder
je weer met beide voeten op de grond zette.
En ik hoorde mezelf haar zinnen herhalen
tegen mijn eigen kind.
Dat is de erfenis die telt.

Mijn mooiste herinnering?
Samen fietsen langs het Reitdiep in de avondzon.
De lucht vlak, de wind klein,
en mijn moeder die vertelde over haar klas:
over het ene kind dat eindelijk durfde voor te lezen,
over het andere dat ruimte nodig had,
over hoe je niet alles kunt oplossen,
maar wel altijd aanwezig kunt zijn.
Dat was Miek:
aanwezig zijn,
en daarmee verschil maken.

Ze hield van fietsen,
van de rust van klei tussen haar vingers als ze keramiek maakte,
van klassieke muziek die het huis zacht vulde,
en van stedentrips
waarbij ze steevast een klein museum vond

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

dat niemand kende,
maar dat je bij bleef.

Wat zullen we het meest missen?
Haar advies dat altijd raak was,
haar stilte die ruimte gaf,
en die hand op je schouder.
En ja,
die nuchtere blik
met dat sprankje mildheid
waarmee ze je zowel corrigeerde als aanmoedigde.

Vandaag, in deze crematieplechtigheid,
raken we haar lichaam kwijt,
maar niet wat zij in ons heeft geplant.
Ze leerde mij
mijn eigen pad te kiezen
en daar trouw aan te blijven.
Dat pad loopt niet recht,
maar ze leerde me de bochten te nemen
met open ogen en een stevig hart.

Aan iedereen die met haar werkte,
van haar leerde,
of door haar gezien werd:
draag haar waarden verder.
Lees voor aan een kind,
geef een collega tijd en vertrouwen,
kies het eerlijke boven het makkelijke.
Dat is hoe Miek
onder ons blijft.

Lieve mam,
dank u voor uw geduld,

uw principes,
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl
uw schaterlach die u zuinig inzette,
en uw liefde die nooit zuinig was.
U fietst nu misschien ergens
waar de wind altijd in de rug is.
Wij trappen door,
met uw stem in ons hoofd,
en uw hand, voorgoed,
op onze schouder.

Dank u wel.

Deze toespraak is gemaakt met grafreden.nl.Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu opgrafreden.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl